

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkiisége – Padre Pio és a Szűzanya

Pio atya egész életében örök harcot folytatott a sátán ördögi hatalmával és a bűnnel, és gyermekkorától kezdve megjelentek előtte a démonok, borzalmas formában, és számos különleges módon kínozták őt. Pio atya maga nyilatkozta, hogy Szűz Mária adott neki erőt ahhoz, hogy megküzdjön a sátánnal, legyőzze őt és minden kínzását elviselje. Ezt az atya meg is írta gyóntatójának egy 1910. május 26-i levelében: „Nincs is szó, sem megfelelő mód arra, hogy köszönetet mondjak Szűz Máriának, akinek közbenjárására rengeteg erőt kaptam az Úrtól.”

Az atya sátán felett aratott győzelme egyike azon csodáknak, amelyek Szűz Mária közbenjárására történtek a 20. század folyamán, amely amellet, hogy a sátán és gonosz mesterkedéseinek évszázada volt, a Szűzanya különös pártfogását és támogatását is elhozta a világnak. A Szeplőtelen Szűzanyát Pio atya egyik írásában így nevezi: „...minden más münél tökéletesebb remekmű. Ő a legtökéletesebb alkotás, amely mint Hajnalszallag ragyog az emberiség felett, amely rá szegezi tekintetét.” A Szeplőtelen Szűzanya adta meg tehát Pio atyának az ahhoz szükséges erőt, hogy szembeszálljon a gonosz hatalmával, és beteljesítse saját hivatását, vagyis hasonlatossá váljon Krisztushoz, kiérdemelje az Isten irgalmas szeretetét és teljesen neki szentelhesse önmagát, mint pap és mint szerzetes egyaránt.

Szűz Mária mint édesanya, szintén megmutatta az emberiségnek önmagát Pio atya életén keresztül. Amikor Máté evangéliumában így ír: „Aki teljesíti mennyei Atyám akarátát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám” (Mt 12,50), akkor megvilágítja számunkra annak a misztériumát, hogyan lehet az ember Krisztushoz hasonlóan az Atyaisten és a Szűzanya gyermeke. Minden egyes keresztény ember részesülhet e szent részvétel misztériumában, aki képes arra, hogy beteljesítse Isten akarátát „a mennyben és a földön is”. Máté evangéliuma két misztériumot is magában foglal. Az első, melynek értelmében Jézus kinyilvánítja előttünk, hogy a keresztény ember úgy válhat „új emberré”, ha Istentől nyer „új életet” a Szentlélek működése által. Ugyanígy nyerte Jézus az ő emberi életét Szűz Mária által, aki teljes mértékben alávetette magát Isten akarátának. Aki tehát elfogadja és beteljesíti Isten akarátát, elfogadja Istentől ugyanazt az égi életet, amelyet Isten fia kapott, akinek ezáltal fivérei és nővérei lehetünk. A második misztérium pedig a következő: amikor Krisztus egyik „fivére vagy nővére” mindennapi életében elfogadja és beteljesíti az Atya akarátát, Istennel vállalt közösségben ő maga is új, isteni életet ad a rábízott lelkeknek, ily módon csodálatosan részesül Szűz Mária anyaságában. Az Atya akarátát végrehajtani és beteljesíteni nem jelent mást, mint hogy lehetővé tesszük a mi mennyei Atyánkknak, hogy az ő isteni életét, akarátát továbbadjuk, közvetítsük az egyház által az emberiség számára. Az evangelizáció tehát nem más, mint *életadás*.

Pio atya tehát nem volt más, mint Szűz Mária anyaságának kivetítődése, megjelenítője ebben a világban, elsősorban az ő lelki családja számára, lelki fivérei és nővérei előtt. Pio atya számtalan férfinak és nőnek volt lelkiatyja, ez volt az ő földi küldetésének egyik legfontosabb momentumuma. Számára tehát az evangelizáció nem volt más, mint életadás, újjászületés az isteni életre azoknak, akikben a bűn következményeként az isteni élet kihunyt. Pio atya számtalanszor használja lelki gyermekeinek szóló leveleiben a kifejezést: „Én nemzettelek (...), én szültelek(...), vérben (...), szeretetben(...) és fájdalomban.”

Az atya lelki gyermekei és hívei számára maga volt az atyai és az anyai szeretet, a testvéri szeretet és a hűség barát. Gyakran mondogatta: ő mindenkit „annyira szeret, ahogyan saját magát, mint az ő kedves gyermekeit.”

Egy édesanya nem más, mint maga a kedvesség, a gyengéd szeretet, amely kiegészíti, teljessé teszi számunkra az atyai szeretetet. Az anyai szeretet nem más, mint részvétel az isteni szeretetben, amely pedig végtelen és a legteljesebb mértékig önfeláldozó. Pio atya szíve szeretetre lett teremtve, és az isteni szeretet győzelmét áhította minden ember szívében, mindenkit el akart vezetni Krisztushoz. Pio atya valódi atyja volt híveinek: rendíthetetlen, szerető, bölcs, önfeláldozó atya. Lelki gyermekeinek pedig, amikor édesapjuk meghalt, felajánlotta: „Én leszek a te atyád.” Azt is megengedte, hogy gyermeki szeretettel „apának”, „apácskának” szólítsák. Egy alkalommal pedig az atya e szavakat intézte lelki gyermekéhez, Cleonice Morcaldihoz, amikor a hölgy édesapja után édesanyját is elveszítette: „Jogosan bánkódsz, mert elveszítetted édesanyádat. Ám leányom, bátorság! Én tudatában vagyok az isteni gondviselés által rám ruházott küldetésnek. Ahogyan pótoltam édesapádat, most egész bensőmben meghatódva készen állok, hogy betöltsem az édesanya magasztos hivatását is. És égi Édesanyánk is rád mosolyog majd. Hiszen biztosan tudod, hogy érzek irántad szívemben.”

Pio atya tehát Krisztus szívével, atyaként, apaként és édesanyaként szeretett mindenkit, olyan mély érzelmekre, olyan gyengéd szeretetre is képes volt, hogy gyakran „anyácskának” hívta magát, ezt írta egyes levelei alá. Hiszen égi Édesanyánk mellett ő állt hívei mellett a földi életük során, szíve pedig olyannyira összeforrta Szűz Mária szerető szívével, hogy a lehető leghitelesebben közvetíthette az emberek felé az égi Édesanya gondoskodását, törődését, betölthette egy igazi édesanya hivatását. Az atya e mérhetetlen kedvességet azoknak a lelkeknek tartogatta, akik készek voltak nagylelkűen és hősieen felajánlani magukat, teljesen átadni magukat Krisztusnak. Azonban csakis azok kaphatták meg tőle egy igazi anya gyengédségét, és azokat szólította gyakran úgy, „kedves kislányom”, akik felajánlották, feláldozták önmagukat Krisztusnak, akik osztoztak Pio atyával a szenvedésben és az áldozatvállalásban. Szívének szeretete végtelenül gyengéd volt ezen „gyermekei” iránt, egyiküknek egy alkalommal így ír: „végtelen szeretetemet küldöm neked a mi édes Jézusunkban.” Pio atya tehát misztikusként egyesülhetett nem csupán Krisztussal, hanem a Szűzanyával, mindannyiunk Édesanyjával is. Mint pap, Krisztus „személyében” cselekedett, mint Mária gyermeke, a Szűzanya „személyében” élt és működött...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: Vidámságban szolgálni az Urat...

Pio atya a viharos idők ellenére sem veszítette el szívélyes kapcsolatát lelki gyermekeivel, s még a jókedvét sem, amelyet a rekreáció idején mindig szeretett kinyilvánítani szerzetestársai iránt, akikhez immár csatlakozott némelyik aktívabb lelki gyermeke is. Pio atya nagyon szeretett és nagyon szerették. Ennek teljesen tudatában volt, és hálát adott érte az Úrnak. Egy nap, miközben San Giovanniban voltam, egy nagyon gyakorlatias barátom megtanított valamire, amit addig még nem próbáltam. A gyónás végeztével megkérdeztem Pio atyát: „Megcsókolhatom?” Ő pedig: „Neeeeem!” Még be sem fejezte a tiltakozást, amikor csókot nyomtam a jobb, majd a bal arcára; egyik alkalommal arcátlanságom odáig ment, hogy meghuzigáltam a szakálát. Ő elégedetten nevetett; még ha morgott is: „Ezek most már még csókot is akarnak...” A legkeményebb időkben is az atya egyetlen gondja az volt, hogy saját keresztjének súlyát ne helyezze másokra és vidáman tartsa őket a kikapcsolódás pillanataiban. Pio atya pompásan adta elő a vicceket, és mesterien tudta vigasztalni azokat, akik szomorú időszakon mentek át. Egy alkalommal az egyik rendtársa, aki nagyon szívesen tartózkodott San Giovanni Rotondóban, azt az engedelmességi parancsot kapta, hogy egy másik rendházba kell átköltöznie, s emiatt tényleg nagyon elkeseredett. Pio atya, viccesen utánozva a provinciális atya hangját és gesztusait, szentbeszédbe kezdett: „Gyermekem, a te javad érdekében kérem, hogy szakadj el ettől a rendháztól és egy másik szolgálatára szenteld magad...” Mindenki nevetett, és még e szegény barát sem tudott komoly maradni.

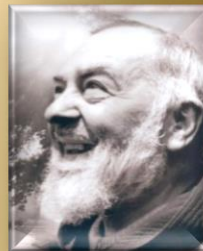
Pio atya egyik-másik vicce híressé vált. Olyan jól tudta előadni ezeket, a délvidéki emberek olyannyira jellegzetes mimikája kíséretében, hogy még az is, aki már tízszer hallotta, kénytelen volt nevetni rajta, mintha először hallaná. Íme:

„A barátok egyik kolostorában élt egy nagyon jóságos fraticello, de volt egy nagy gyengéje: ivott; amikor már jól beiszogatott, nem volt többé tudatában a könnyelműségnek, amit szavaival okozott, sem katasztrófáknak, amiket előidézett. A gvardián atya sokszor szemrehányást tett neki négy szemközt és nyilvánosan is, mindenki előtt letérdeltette az ebédlőben és a karzat közepén. Ő fogadkozott, a mellét verte, nagy elhatározásokat tett, de aztán... Az egyik nap észrevette, hogy teljesen egyedül van az étkező előtt. Jól szénézett erre is, arra is, de tényleg sehol senki. Belépett, és miközben egy hordón ült és elégedetten az utolsó cseppig kiivott egy flaskót (Pio atya itt részletesen utánozta azok mozdulatát, akik isznak), érzi, amint hátulról két mancs megragadja. A fraticello remegni kezdett és megborzadt. Az ördög volt az! A szerencsétlen még jobban remegni kezdett. Épp csak annyit ereje volt, hogy vékony hangon annyit mondjon: Még szerencse! Attól tartottam, a gvardián atya az!”

Nem érnék a végére, ha mesélni kezdeném a vicceket, de megállok itt, még mielőtt úgy járnék, mint amikor a gyerekek egy csoportjának beszéltem az atyáról. Persze túloztam; tény, hogy amikor egyiküket megkérdeztem, megértette-e, ki volt Pio atya, azt a választ kaptam: „Igen. Egy barát, aki vicceket mesélt.”

Ez is Pio atya alkatának egyik oldala, még ha másodlagos is, de cáfolja azt a némelyek által kialakított benyomást, hogy egy komor alak lett volna. Bár igaz, hogy az ima alatti összpontosítása miatt még a fényképeken is olyan komolynak látszik, ami már-már a szigorúságot súrolja. Ez azonban csak felületes benyomás...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/7.

Pio atya a mennyről...

"Minden évszak megtalálható
lelkünkben. Olykor a tél
meddőségét, fásultságát és
unalmát érzitek, majd a májusi
harmatot a szent virágok
illatával, aztán a meleget isteni
Vőlegényünk örömeinek
szeretelángjaiban.

Nem marad más hátra, csak az ősz, amely úgy tűnik, nem hoz sok gyümölcsöt. Gyakran megesis azonban, hogy a gabonacséplés és szőlősajtolás idején nagyobb termést kapunk, mint amilyet az aratás és a szüret ígért.

Ti azt szeretnétek, ha mindig tavasz és nyár lenne;
de nem, kedves gyermekeim, a világban és a lélekben is
szükség van erre a forgandóságra.

A mennyben minden a tavasz szépségében, az ősz örömeiben, a nyár szeretetében lesz. Ott nem lesz tél. De az önmehtagadáshoz és ezer kicsi, de szép erény gyakorlásához, amelyek épp a meddőség idején mutatkoznak meg, itt szükség van a télre."

(Szent Pio atya)